

(המשך מעמוד 20)

תמיד חשבתי שהאסון הכי גורא שיכול לקרות לאשה הוא כשהיא מאבדת ילד. עכשיו אני כבר לא יודעת מה קשה יותר, לאבד בעל או ילד. הרי מוישל'ה היה מעייין חתיים שלי. הוא נתן לי חיים. הוא ניהם אותי, הוא נתן לי ילדים. ביחד עם מוישל'ה כאילו הכל מת. ועכשיו משה ממשיך לחיות דרך הילדים!

הקו של אמה

ספרה לאה ויינשטיין, אמו של מוישל'ה:

לפני 45 שנים הגענו לכסית. קנינו את המקום משתי אחיות, שניהלו שם מיסעדה קטנה. ביחד עם המקום קנינו גם את לובה, מלצרית חמודה שאהבה אותנו, את חצקל ואותי.

כבר אז, כומן האחיות, ישבו שם אמנים, והם המשיכו לבוא אלינו. (אברהם) שלונסקי בא וגרר אחריו אחרים. אחד משך את השני, וכולם הגיעו אלינו.

חמש שנים אחר-כך מוישל'ה נולד. צברתי צצהריים ליד המיזנון. בשעה 4 אחר-צהריים גמרתי לעבוד, ונסעתי לאסותא. בשעה 10 בערב מוישל'ה נולד.

חצקל כליך שמח שנולד לו בן. הוא הזמין את כל יושבי-כסית ואת כל מי שעבר בדינגוף לאכול ולשתות על השבנו. הוויסקי והשמפניה זרמו כאר תו לילה כמו מים.

ילדותו של מוישל'ה עברה בכסית. מייד אחרי הלימודים הוא היה מגיע לבית-הקפה. כולם אהבו אותו ושיחקו איתו. הוא היה הילד של כסית. הוא אהב את כסית. זה היה הבית שלו. כשחצקל חלה וכבר היה לו קשה לנהל את המקום, משה וצביה התחילו לנהל את כסית איתו. כשחצקל נפטר, הם המשיכו באופן טיבעי במה שהתחיל האבא שלהם.

על שני דברים לא אסלה לעצמי עד יום מותי. כשמוישל'ה השתחרר מר צבא, עברה עליו תקופה קשה. הוא היה צריך אותי, את אמא, לידו, בדיקה באותו הזמן טובה, בתי הבכירה, חלתה, ואני לא מצאתי זמן בשבילו.

האירוע השני קרה לפני חצי שנה. מוישל'ה אמר לי מילה מעליבה. הדי לטתי להעניש אותו והפסקתי לדבר איתו. שישה חודשים לא דיברנו. את הזמן הזה עם הבן שלי פיספסתי. וזה ידרוף אותי עד היום שבו אמות.

ילד קטן ומפונק

ספרה צביה, אחותו של מוישל'ה:

אני מבוגרת ממוישל'ה ב-10 שנים, וטובה מבוגרת ממנו ב-10 שנה. הוא היה כן-זקונים שובב, ילד-התפנקים של הבית.

כשהיה ילד, היה חולני וקטן, ואמא שרכה לו מטפלת. באותם ימים רק ליחסנים ולעשירים היתה מטפלת צמודה.

למרות שהיה כליך אהוב וקטן ומפונק, אבא אף-פעם לא חיבק ונישק אותו. האהבה שלו אל מוישל'ה היתה רחוקה, לא-מוחשית. אולי בגלל זה מוישל'ה העריץ את אבא כמו שמד עריצים אל, מרחוק, וכשהתחיל לנהל את כסית, עשה את זה בדיוק כמו אבא.

ישב ליד שולחן, כשמשכיבו חברים ומבקשי-טובות, וכל היום התרוצץ, עזר לכל מי שרק אפשר.

את כסית נפתח כרגיל, אחרי השיבעה. כסית זה לא איה עסק או בית-קפה. זה מוסר. זה מיפעל-חיים. שהורי השקיעו בו כל מה שהיה להם.

אנשים אומרים לנו שלסגור את כסית זה לסגור תקופה בת-לא-אבי. לא אבי שלי ולא מוישל'ה היו רוצים בזה. אמא שלי ואני קיבלנו מהם את הירושה, את הצוואה הזו, שלא לתת לכסית לגנוע.

כל החברים, כל האנשים שאוהבים את כסית ורואים בו בית שני, הגיעו אלינו כמהלך השיבעה והתחננו שלא נסגור. גם למענם נמשיך לקיים את המקום.

העולם הזה 2603

מילחמת

הקוקסינלים

מסביר קוקסינל בלונדי צעיר, שנראה גבר, למרות כל המאמצים להסתיר זאת: "הצחיקה אותי, גילה, לתרום לשושי? מה? איהו חג היום שאתן לו כסף? כשהוא קיבל כסף על הרצאות שלו בגרמניה, הוא התחלק איתנו? הוא נתן לנו משהו? לא!"

"לכולנו יש הצרות שלנו. הכסף לא בא לנו בקלות. אנחנו עובדות קשה ולא מחלקות סתם כסף. חוץ מזה, אם הוא באמת סחט ממישהו, שישתמש בכסף הזה."

"מדבר ד"ר רוזנצוויג"

ראה שהמקרה האחרון, בו נחשד שושי שסחט כספים, רק הגביר את היחס הלא-אהוד כלפיו. קוקסינל מבוגר, טוני, כועס על המיקרה הזו של הסחיטה: "לבנות שעובדות בכבישי יש מוסר. מי שעובדת כזונה היא לא פושעת. אנחנו מרוויחות כיושר. אם שושי עשה את זה, זה פשע. רק מוח קרימינלי יכול לעשות דבר כזה. אם זה נכון, הוא פושע. ולא משנה אם הוא

החלקיים. הן עברו נתחי חזה, הזרקת סיליקון לעצמות-הלחיים וניתוחים פלסטיים, אך עדיין אין להן איבר-מין נשי.

בתחתית הסולם נמצאים גברים המחופשים לנשים. הקוקסינלים "הסר פיים" אומרים עליהם בזלזול מופגן: "סתם הומאים!"

אוניברסיטה וקירקס

ישושי שייך לקבוצה השלישית. מימי, שחרחרת נמוכת קומה, מנותחת חלקית, טוענת: "שושי הוא בסך הכל הומו מחופש. איך הוא מעז לקרוא לעצמו קוקסינל? אין לו אפילו חזה, הוא פשוט שמן. מילא אם הוא היה יפה... זו בושה לכולנו שהוא מרכב בשמנו." היופי מהווה גורם חשוב במישחק הזה.

ז'ורז', קוקסינל בגיל מתקדם שהשגים נכרות בו, מצטרף לשיחה: "אנשים צריכים לדעת שלמרות שאר נתנו קוקסינלים, יש לנו הכבוד שלנו."

זלמן שושי הסתבך בצרות. הוא נאשם בסחיטה. חברתו ניסתה לערוך למענו מגבית בחוף תל-ברוך. אך הסתבר שהמלך נותר בלי ממלכה

נכון, אנחנו עובדות בזנות, אבל בחיים אני לא אלך ואספר על חיייהמין שלי. לעבוד בזנות זה לא מהנאה או מכף, אלא מחוסר-בכירה. שושי עושה מכל העניין הזה חגיגה, הוא מספר לכל העולם על הכל, מרצה באוניברסיטה. פרופסור עשו ממנו העיתונים. אנשים לא מבינים שאין בו שום דבר מיוחד, כולם כאן יכולים לדבר בדיוק כמוהו, אבל בשביל מה זה טוב? מה, אנחנו קירקס?

את הסיורב שלהם לעזור לו במגבית קוקסינל או וונה. אני יותר מרחמת על זה שהוא סחט ממנו, אם זה נכון. לאיש הזה הייתי מוכנה לעזור.

בגלל מיקרים כאלה לקוחות מפחדים לבוא לזונות. לא מסלה הצרה של האיירס, צריך להפחיד אותם יותר? זה הורס לנו את הקליינטורה!"

עוד מגלות העובדות ב"מיפעל", ששושי כלל אינו עובד בתל-ברוך. טוני אומרת: "הוא מספר לכולם על המיפעל, אבל הוא בכלל לא מגיע הנה. הוא עובד לפעמים מתחת לבית שלו ומקבל לקוחות מיקריים. במיפעל הוא לא החתיים כרטיס כבר הרבה זמן."

עוד סיבה לחוסר-הסימפטיה כלפיו מספרת וונה רזה וגבוהה ("אשה אורגינל", היא מקפידה לציין): "פעם, לפני שהישרה ואומרי, שלום, מרדכי ודין טור רוזנצוויג, כן, תמיד הוא היה תוקע שם אשכנזי מפונק כזה. ואז הוא היה ממשך ואומרי: אגא, בואו לכאן מהר, יש כאן זונות שמפריעות לשכנים!"

"ואז הוא היה הולך להתחבא, המישרה היתה מגיעה במהירות, עוצרת אותו. אחר כך הוא היה ממשך לעבוד, הכביש היה נשאר שלו לבר."

עוד טוענות הבנות שפעם, לפני שנים רבות, היו בארץ קוקסינלים מעטים בלבד. אז אכן היה שושי המלך. אבל מאז קם דור חדש.

"הציבור לא מעלה על דעתו כמה קוקסינלים יש בארץ, אומר אחד צעיר. "המון, המון. הקוקסינלים של היום הם לא כמו של פעם", הוא ממשך להסביר. "אנחנו לא מתביישים בעצמנו, נפגשים במקומות כילוי משלנו, יש לנו ההווי שלנו, ואנחנו לא בורדים. בגלל זה אין לנו צורך להחשף ולשפוך את הלב בעיתונים. שושי שייך לדור הקורס."

וון כנראה גם הסיבה לכך שגילה מארגנת לו את המגבית. גילה, כמו שושי, שיכת לדור הקורס של הקוקסינלים.

משהו לא יפה. הוא הגיע עם מי-אש וניסה לשפוך על פניו. ככה הוא, לא כראי להסתבך איתו."

האם יש סיבה לכעס וחוסר האהדה להם הוא זוכה כקרב חבריו? בין הקוקסינלים מכנים אותו זלטה. מין שם קיצור לזלמן-שושי.

"זלטה עושה שם רע לכל הקוקסינלים, אומר קוקסינל גבוה ותכול עיניים. הבעיה שלו שהוא חולה-פירי סום. כל הזמן רודף אחרי עיתונאים ומבלבל להם את המוח. הם מחפשים סנסציות, ואוכלים כל לוקש שהוא מוכר להם."

הכי שחיק האחרון היא ירדה הוא מזבל את המוח שהוא יושבראש אירגון הקוקסינלים, ופה פורץ הרובר בצחוק.

"מי בכלל מינה אותו? הוא מינה את עצמו. מי בכלל שם עליו? הוא לא יושבראש ולא בטוח. סתם בולשטי". קוקסינלים אחרים אומרים רברים רומים. חלקם אומרים את זה ככעס וחלקם בצחוק, אבל כולם מנערים אותו מעליהם.

ניתוח מעמדי

בין הקוקסינלים קיימת חלוקה מעמדית ברורה.

בראש הסולם עומדים המנותחים הגמורים. "מנותחים סופית" מכנים אותם כאן. איבריהמין הגברי שלהם הוסר, ועתה יש להם איבר-מין נשי. ניתוח כזה, העולה אלפי דולרים, הוא שאיפתם של כל הקוקסינלים העובדים כאן.

כדי לממן את הניתוח הם גם עובדים בזנות. המנותחים סופית בארץ יש שתיים שהן יפהפיות מדהימות. האחת, בלונדינית גבוהה וחטובה, מכונה פנינה רוזנבלום (היא גם אינה נראית פחות טוב ממנה). השניה היא שחר חורת ירוקת-עיניים, יפה אמיתית. קשה להאמין שהיתה פעם גבר. שתיהן מהוות מודל לחיקוי אצל השאר, ואלהן נשואות עיני כולם.

אחריהם בסולם עומדים המנותחים זלמן-שושי וינדר המלך הוא עירום?

העולם הזה 2603



זלמן שושי הסתבך בצרות. הוא נאשם בסחיטה. חברתו ניסתה לערוך למענו מגבית בחוף תל-ברוך. אך הסתבר שהמלך נותר בלי ממלכה

יום החמישי בשבוע שעבר כחוף תל-ברוך. לילה קיצי וחמים. התי נועה, כרגיל, סואנת. "ברוך השם יש פרנסה", כריכרי אחת הזונות.

בשעת-לילה מאוחרת מגיעה למי קום גילה. גילה, אחד הקוקסינלים המפורסמים בארץ (פעם הייתה שחקן כדורגל), היתה בין הראשונים שעברו ניתוח לשניו מין. זונות תל-ברוך יודעות לספר על ימי-הזוהר של גילה כביש. היו ימים, כך הן מספרות שגברים מכל רחבי הארץ היו באים במיוחד אליה. מאז צברה גילה שנים, אך היא עדיין עובדת.

ביום ההמישי האחרון היא ירדה מהמונית, אך תחת לגשת לפינת-העי בודה שלה, היא ניגשה לקוקסינלים. לקחה אותם הצידה, אחרי-אחד, ושוחחה איתם רקות ארוכות. אחרי-אחד הם חזרו מהשיחה הו כועסים וזועפים.

גילה, חברה טובה של זלמן-שושי, שנעצר בשבוע שעבר בחשד של סחיטה, החליטה לערוך למענו מגבית. היא ביקשה מהקוקסינלים לתרום בעין יפה. מכל אחד היא ביקשה סכום אחר. ממי שידועה כמרוויחה היטב, היא ביקשה 100 דולר, ממי שמצליחות פחות, היא ביקשה סכומים צנועים יותר.

התשובה של כולם היתה זהה: סירוב מוחלט. את קוראי העיתונים, העוקבים אחר מעלליה של שושי כוכב-ההיקשרות, הסיפ הזה יכול להפתיע. שושי מציג את עצמו כיושבראש אירגון-הקוקסינלים והמלך שלהם. העיתונים מציינים גים אותו באופן זה שוב ושוב, והציבור המעוניין משוכנע שאכן זה כך.

המציאות, מסתבר, שונה, רחוקה מאוד מהתארים הנ"ל. לא זו בלבד ששושי אינו המלך אלא שבקרב הקוקסינלים שוררים כלפיו חוסר-אהדה וכעס.

הרגש היחירי כלפיו הוא הפחד. הם מוכנים לרבר עליו בנפש חפצה, אך פוחדים להחשיף.

"הוא יכול לפגוע בנו", הסביר אחד הקוקסינלים והוסיף: "לפני כמה זמן הוא חשד שאחד מאיתנו אמר עליו

העולם הזה 2603